స్పందన

1985

"ఆంటీ..... అమ్మ ఇప్పుడు మీతో షాపింగ్‌కి లానంటున్నాలు ! లాజంపేట్ నుండి మా బాబాయి వచ్చాలని మీకు చెప్పమన్నాలు."

వచ్చీరాని మాటలతో ముద్దు ముద్దుగా మాట్లాడ్తోన్న చిన్నీ... మాధవికి మరీ ముద్దొచ్చింది.

యాపిల్ పళ్ళలాంటి బుగ్గలూ... చిన్ని చిన్ని చేతులూ... బుల్లినోరూ... తెల్లటిఒళ్ళూ... ఒత్తయిన జుత్తూ !

"ఏయ్ చిన్నీ - ఇలారా !" అంటూ చిన్నీని దగ్గరకు తీసుకుని గుండెకు హత్తుకుని... బుగ్గలనిండా ముద్దులు కురిపించి... తనివి తీరక.... కుడి బుగ్గను అప్రయత్నంగానే కొరికింది.

చిన్నీ కెవ్వుమంది.

"అదేమిటే ! ఆ పసిదాని బుగ్గలపై... ఎంగిలీ... నువ్వూ !"అంటూ మందలించింది అప్పుడే ఆ గదిలోకి అడుగెట్టిన బామ్మ.

"మరి... ఆ బుగ్గలలా... వూరించేలా... అంతంత లావుగా... యాపిల్ పళ్ళలా ఎందుకుండాలీ ?" అంటూ నవ్వేసింది మాధవి.

పక్క పోర్షన్‌లో తల దువ్వుకుంటోన్న చిన్నీ వాళ్ళ బాబాయ్ రవికి - వెంటిలేటర్లోంచి మాధవి మాటలు విన్పించి.... అప్రయత్నంగానే తన బుగ్గలు తడముకున్నాడు.

'ఫర్వాలేదు....! తన బుగ్గలు కూడా - చిన్నీ బుగ్గలకి మల్లే.... యాపిల్ పళ్ళలా.... అమ్మాయిలని వూరించేలా వుంటాయ్!'' 'రవి తన ఊహకి తనే నవ్వుకున్నాడు.

'అన్నట్టు బామ్మా ! అరుణగారు ఈ రోజు షాపింగ్‌కి రారని కబురుచేశారు. రేపు నా బర్త్‌డేకి చీర ఎలా ? నాకేమో సెలెక్షన్ తెలీదు. కనీసం... ఈ సారయినా... ఆవిడ సెలెక్షన్‌తో....చీర కొనుక్కోవచ్చని సంబరపడ్డాను... కాని... ప్చ్.... ఎవరో- చిన్నీ బాబాయిట.... పనేం లేనట్టు ఇప్పుడే దిగాడు.''

''ష్ ! వాళ్ళకి విన్పిస్తుంది ! కాస్త నెమ్మదిగా మాట్లాడు !'' బామ్మ మందలించింది.

''నువ్విప్పుడు కాలేజీకి వెళ్ళమ్మా!. సాయంత్రంలోగా... ఆమెని.... ఎలాగోలా బ్రతిమాలి... ఆమె సెలెక్షన్‌తోనే చీర కొని పెడ్తాను.... సరేనా ?'' బామ్మ నచ్చచెప్తోంది.

'ఓహో... ఆ అమ్మాయికి వదిన సెలెక్షన్ ఇష్టమట ! వదినకి తనే చీరలు సెలెక్టు చేసిపెడ్తాడని తెలీదు పాపం! పక్కింటి అమ్మాయి మాధవి చాలా బుద్ధిమంతురాలనీ... తను వచ్చినప్పుడల్లా వదిన చెప్తూంటే వినడమేగానీ తను ఆమెని ఎప్పుడూ చూళ్ళేదు'... ఆలోచిస్తోన్న రవికి - ఎందుకో ఒకసారి ఆ అమ్మాయిని చూడాలనిపించింది.

ఆమె ఇంతకీ ఎలా వుంటుంది? సన్నగా నాజుగ్గా... బాపూ బొమ్మలా ఉంటుందా? బొద్దుగా... పొందిగ్గా వడ్డాది పాపయ్య బొమ్మలా ఉంటుందా ?

రవి ఆలోచిస్తూనే ఉన్నాడు.

''బామ్మా.... నేను కాలేజీకి వెళ్తున్నాను! తలుపులు వేసుకో''! అంటూ బయటకు వచ్చి ఎదురింట్లో ఆమెకోసం ఎదురు చూస్తోన్న ఆమె క్లాస్‌మేట్‌ని 'హాయ్ నిమ్మీ' అంటూ పలకరించింది మాధవి.

ఆమెని చూడాలని ఆత్రంగా బయటికి వచ్చిన రవి - మరి కళ్ళు తిప్పుకోలేక పోయాడు !

'రవివర్మకే అందనీ ఒకే ఒకా అందానివో ?..... ఏ కవి రాశాడోగానీ ఈమె పట్ల అది అక్షరాలా నిజం !' అనుకున్నాడు.

అతడి మనసులో.... అతడికే తెలీని... ఏదో అలజడి.... తీయటి బాధ... అతడి నరనరానా పాకింది.

బామ్మ చెప్పిందేమో.... మధ్యాహ్నం అరుణ బజారుకి వెళ్తూ అలవాటు ప్రకారంగా తనతోపాటు... సెలెక్షన్‌కోసం... వెంట రవిని రమ్మంది.

రవి..... నేవీబ్లూకి..... కాపర్‌సల్ఫేట్ బోర్డరున్న గద్వాల్ చీర సెలెక్టుచేశాడు. ఆ సాయంత్రం అరుణ ఆ చీర తీసుకెళ్ళి.... మాధవికి ఇచ్చి వచ్చింది. మాధవికి చాలా చాలా నచ్చిందని చెప్తే తృప్తిగా ఫీలయ్యాడు.

తెల్లవారితే మాధవి పుట్టిన్రోజు.... ఆమెకెలాగైనా.... తన శుభాకాంక్షలు అందించాలి... ఎలా చెప్పాలీ.... ఏమని చెప్పాలీ... ఏం చెప్తే.... అది... తన

మనసులో మెదిలే భావాలకి అద్దం పడ్తుందీ!?

బ్రీఫ్ కేసులోంచి లెటర్‌పాడ్ తీశాడు!... నీలి కాగితాలపై... ముత్యాల్లాంటి అక్షరాలను పేర్చి - కూర్చి.... శుభాకాంక్షల మాల తయారు చేశాడు.

ఆ మర్నాడు - మాధవి ఆ చీర కట్టుకుంటుందని తెలిసి - చిన్నీ చేతిలో ఆ నీలికవరు పెట్టి దాన్ని మాధవికి ఇచ్చి రమ్మన్నాడు.

ఫ్రెండ్సెవరో పంపించి ఉంటారనుకుని నిదానంగా కవర్ విప్పిన మాధవి గుండె ఝుల్లుమంది.

నా.... నీకు,

ఎంత దూరంగా ఉండి.... ఎన్ని పోజులు కొడ్తేమాత్రం... ఒక పూటంతా నా గుండెలపై పెట్టుకుని పంపించిన ఆ చీర... నీ పుట్టిన్రోజునాడు.... నిన్నంటి పెట్టుకుని... నీ ఒళ్ళంతా... తడిమి తడిమి - గిలిగింతలు పెడ్తుంటే... మైడియర్... ఏం చేస్తావ్ ? నా స్మృతులనుండి ఎలా తప్పించుకుంటావ్ ?

జన్మదిన శుభాకాంక్షలతో...

'నీ' కావాలనుకునే... **నేను.**

ఎవరూ చూడకుండా - చిన్నీని పిలిచి - అది ఎవరు రాశారో అడిగి తెలుసుకుంది మాధవి.

క్షణాలు గడిచేకొద్దీ.... ఆ ఉత్తరం చూడగానే ఆమెకి వచ్చినకోపం... క్రమేణా- కరిగిపోవడం మొదలెట్టింది.

పదే... పదే... ఆ ఉత్తరంలోని వాక్యాలు గుర్తొస్తూ - అతడిపట్ల - ఆమెలో - ఆమెకే తెలీని అవ్యక్తాభిమానం వెల్లువలా పొంగి ఆమెని ఉక్కిరిబిక్కిరి చేసేసింది.

ఆ ఉత్తరం ఎన్ని సార్లు చదువుకుందో లెక్కేలేదు. ఎంత కమనీయ భావన! - నిజంగా అతడు తన కాంక్షలూ... ఆకాంక్షలూ... శుభాకాంక్షలూ... ఆ లేఖలో ఎంత అందంగా వెలిబుచ్చాడు !? నిజానికి అతడు ఎలా ఉంటాడో కూడా తనకి తెలీదు!

అరుణ వాళ్ళ మరిది పేరు రవి అనీ - బుద్ధిమంతుడనీ - తప్ప - అతణ్ణి కనీసం - తను చూడనైనాలేదు !

కాని... అతడు తనని అభిమానిస్తున్నాడని తెలీగానే - తనలో ఇంత అలజడి ఏమిటీ... తన ముఖం చూపించకుండానే అతడు తనను ఇంత కదిలిస్తున్నాడే.... ఆ మనిషి సాహచర్యం ఇంకెంత మధురంగా ఉంటుందో!?

కాలేజీలో తనపేర ఎన్నో లవ్ లెటర్స్ వస్తుంటాయి ! కానీ... ఆ వుత్తరాలన్నీ జుగుప్స కలిగేలా, లవ్‌లెటర్స్ అంటేనే అసహ్యించుకునేలా చేసేవి !

అలాంటిది - తనలో ఈ వుత్తరం చదవగానే అంతక్రితం ఎప్పుడూ లేనిదీ... అతణ్ణి చూడాలన్న - ఈ తహతహ ఏమిటీ ?

అతడు పక్కింట్లోనే వుంటున్నాడనీ... ఆ ఇంటికీ ఈ ఇంటికీ మధ్య ఒక గోడే

అడ్డం - ఆ గోడవతలే - ఆ గోడనానుకుని వున్న కుర్చీలో అతడు కూర్చుని వుండి వుంటాడేమో అన్న ఊహరాగానే... ఆ గోడని - ఆప్యాయంగా నిమిరింది.

రవికి ఆ వుత్తరం రాశాక - బయటికి వచ్చే ధైర్యం లేకపోయింది.

మాధవి 'ఆ విషయం' వాళ్ళ బామ్మతో చెప్పి అల్లరి చేస్తుందేమో - లేకపోతే వదినకి చెప్పి చీవాట్లు పెట్టిస్తుందేమో...

ఆలోచిస్తోన్న అతడికి గంటలు గడిచే కొద్దీ - అంతవరకూ వున్న భయం - సంకోచం, టెన్షన్ తగ్గి క్రమేణా ఉత్కంఠ మొదలైంది!

తను ఊహించిన ఉత్పాతం ఏదీ జరక్కపోయేసరికి - మాధవి రెస్పాన్స్ ఎలా వుందో తెలుసుకోవాలన్న కుతూహలం అధికమైంది.

ధైర్యం కూడ తీసుకుని పనున్నట్టు బజార్‌కి వెళ్ళి - వస్తూనో వెళ్తూనో - ఆమెనో సారి చూడాలనుకున్నాడు !

సాయంత్రం కిటికీ దగ్గర కుర్చీ వేసుక్కూర్చున్న మాధవికి పక్కింటి తలుపులు తెరుచుకున్న శబ్దం వినిపించి చెవులు రిక్కించింది !

కిటికీ తలుపులు రెండూ దగ్గరగా వేసి - ఆ రెండింటి తలుపుల సందుల గుండా తను ఇతరులకి కన్పించకుండా - కళ్ళు విప్పార్చి బయటకి చూసింది.

రవి బజారుకి వెళ్తూ, వెనక్కి తిరిగి ఒక క్షణం మాధవి ఇంటి వేపు ఆమె కన్పిస్తుందేమోనని చూశాడు.

కానీ మూసి వున్న కిటికీ తలుపులు అతడి ఉత్సాహం పొంగుమీద చన్నీళ్ళు కుమ్మరించినట్టు చేశాయ్.

అయితే తన ఉత్తరం ఆమెకి కోపం తెప్పించిందన్న మాట ! అతడి మనసులో.... ఏవో మబ్బులు అలుముకున్నాయి.

పచ్చటి శరీరం.... కండలు తిరిగిన ఒళ్ళూ, గిరిజాల జుట్టూ, నున్నగా గీసుకున్న గెడ్డం- పచ్చగా కన్పిస్తూ - అతడి ముఖం 'పచ్చని ఆకుల మధ్య చిక్కుకున్న గులాబీ'ని గుర్తుకు తెచ్చింది.... 'అతడిది ముద్దొచ్చే ఆడపిల్లల మొహం' అనుకుంది మాధవి రవిని చూస్తూ.

బజార్లో ఓ గంట అసహనంగా అటూ ఇటూ తిరిగి - ఏమీ తోచక ఎక్కడా వుండలేక మళ్ళీ ఇంటి ముఖం పట్టాడు రవి. మాధవి వాళ్ళ ఇంటి తలుపులు ఇంకా మూసేవున్నాయి.

గుమ్మంలో చిన్నీ కన్పించింది. ! మధ్య మధ్య మూసిన తలుపుల వంక చూస్తూ- చిన్నీతో ఆడుకుంటున్నట్టు ప్రిటెండ్ చేస్తూ వీధిలోనే నించున్నాడు.

ఆమెను అతడు చూసిన క్షణం అతడికి లోకమంతా పచ్చగా... ఉల్లాసంగా కన్పించింది! ఆమె నుండి రెస్పాన్స్ రాని క్షణాలు - అతడికి దుర్భరంగా, దిగులు దిగులుగా.... భారంగా గడుస్తున్నాయి.

ఓ పావుగంట తర్వాత - అతడి తపస్సుకి మెచ్చి వరమిచ్చినట్టు కిల కిలా

నవ్వుకుంటూ మాధవీ - మాధవి ఫ్రెండ్ నిర్మలా - తలుపులు తెరుచుకుని బయటకి వచ్చారు.

"గుడ్ నైట్ మధూ!" అంటూ వెళ్ళిపోతూన్న నిర్మలని చూస్తూ, 'గుడ్‌నైట్' చెప్పి తలుపులు వేసుకోబోతోన్న మాధవికి ఎదురుగా - కళ్ళు విప్పార్చి తనవంకే తదేకంగా చూస్తోన్న 'అతడు' కన్పించాడు.

ఆమె ఇబ్బందీ, కంగారూ - తొట్రుపాటూ - సిగ్గూ అంతవరకూ అతడిలో వున్న దిగులును పోగొట్టి, అతడికి ఆమె మనస్సేమిటో పట్టిచ్చేలా చేశాయి !

తలుపులు వేయబోతూ - మరోసారి అతణ్ణి చూసిన మాధవిని వెనక నుండి శ్రావ్యంగా - "కొలనువంటి కన్నులలోనా తళుకులీను చూపుల చేపలు - వలపు వలను వేశానంటే ఎగిరి మనసులో పడ్డాయి - అందమంటే నువ్వే ! ఆనందమంటే నువ్వే!" రవి పాట వెంటాడింది.

❋ ❋ ❋ ❋ ❋

వారం రోజులు గడిచాయి.

"ఒరేయ్ రవీ, నువ్వదృష్టవంతుడివిరా... చక్కగా కోరుకున్న భార్య ! నువ్వు చెప్పినట్టు వింటుంది మాధవి ! అయాం జెలసాఫ్ యూ" అన్నాడు శ్రీనివాస్, స్కూటర్ స్టార్ట్ చేస్తోన్న రవిని చూస్తూ.

"అదేంటన్నయ్యా !? వింతగా మాట్లాడ్తున్నారు ! వదినకు మాత్రం ఏం లోపమనీ? ఇద్దరూ ఒకర్నొకరు ఇష్టపడి పెళ్ళి చేసుకున్నారు - అందులోనూ 'కాలేజీ బ్యూటీ' అని పేరు తెచ్చుకున్న - వదిన"! రవి ఆశ్చర్యపోతున్నాడు.

" ఆ అందమే నన్ను మోసం చేసిందిరా! ఎంత అందముండీ ఏం లాభం !? నేను చెయ్యి వేస్తే చాలు మండిపడ్తుంది. భగ్గుమంటుంది! పెళ్ళయి అయిదేళ్ళయి నట్టేగానీ - ఏ ఒక్క రోజూ నేను ఆమెతో సుఖపళ్ళేదు ! ఎప్పుడూ ఏవో ఆలోచన్లూ... ఆవిడా ! అదో లోకంలో వుంటుంది."

రవికి వినాలనిపించలేదు.

"రొటీన్‌లైఫ్ మీకు విసుగు తెప్పించినట్టుంది. నేనిప్పుడు ఏర్‌పోర్ట్‌కి వెళ్తున్నాను. ఈ బెంగుళూరు ఫ్లయిట్‌కి మాధవికీ నాకూ టికెట్స్ బుక్ చేద్దామనీ ! మాతోపాటూ, మీ ఇద్దరికీ బుక్ చేస్తాను! బెంగుళూరు నుండి మైసూరు, ఊటీకూడా ! కొన్నాళ్లు సరదాగా అలా తిరిగి వస్తే కాస్త మార్పుగా వుంటుంది కదా ! చిన్నీని బామ్మగారి దగ్గర వదిలివెళ్దాం! వదినకి చెప్పండి." అంటూ శ్రీనివాస్ సమాధానం కోసం ఎదురు చూడకుండానే స్కూటర్ స్టార్ట్‌చేశాడు రవి.

ఆ రాత్రి - ఎనిమిది గంటల ఫ్లయిట్‌లో బయల్దేరి తొమ్మిదీ పదినిముషాలకి బెంగుళూరు ఏర్‌పోర్ట్‌లో దిగారు. బెంగుళూరు ఇంటర్నేషనల్ హోటల్లో బస! పక్క పక్కనే రూమ్స్ తీసుకున్నారు.

ఆ గదిలో....

"థాంక్స్ చెప్పుకోవాలి" అంది మాధవి రవి గుండెలమీద తల పెట్టుకుని అతడి గుండె చప్పుళ్ళని వింటూ.

"ఎందుకో?"

"హనీమూన్ అంటే ఎంత భయపడ్డానో తెలుసా ? ఎక్కడ బస్సుల్లో, రైళ్ళల్లో ప్రయాణం చేయాల్సివస్తుందో అనీ ! ఇంతదూరం అలా అలసి... సొలసి, వడలి-వాడిపోయివచ్చేకన్నా - అక్కడే ఎంచక్కా మనరూంలో నాలుగ్గోడల మధ్యే ఎంతో ఎంజాయ్ చేయవచ్చు కదా అనీ ! కానీ హనీమూన్ ఎంజాయ్ చేయాలంటే ఫ్లయిట్ ప్రయాణం ఎంత అవసరమో తెలిసి వచ్చింది!".

"అఫ్‌కోర్స్, ఫ్లయిట్‌లో ప్రయాణం చేసే స్తోమత మనకులేదు కానీ... ఎట్‌లిస్ట్ 'వన్స్ ఇనే బ్లూ మూన్' ఊటీ చలిలో నాచెలి నులి వెచ్చని కౌగిలి ఎలా వుంటుందో రుచి చూడాలనీ...." మాట్లాడ్తోన్న రవి పెదవుల్ని మాధవి పెదవులు మూసేశాయి.

ఈ గదిలో...

"ఏం ప్రయాణమో ఏమో ? మనిద్దరికీ కలిసి హైదరాబాద్ నుండి బెంగుళూర్‌కి ఫ్లయిట్ చార్జెస్ వెయ్యి రూపాయలు! ప్చ్.... ట్రెయిన్లో అయితే వంద రూపాయలకే వచ్చేవాళ్ళం! డబ్బు అనవసరంగా తగలేశాం కదా !" గుండెలపై పడుకున్న అరుణతో శ్రీనివాస్ చెప్తున్నాడు.

అతడి కంటికి తను ఫ్లయిట్‌కి తగలేసిన డబ్బూ, తద్వారా తను మిస్సయిన గుర్రప్పందాలే కన్పిస్తున్నాయి.

అరుణ చెయ్యి అతడి నడుంమీద పడింది.

'అవునూ... మేరీ - ఈరోజు టాంక్ బండ్‌కి వస్తానని కబురుచేసింది! అనుకోకుండా తను బెంగుళూరు వచ్చేశాడు! అక్కడ తనకోసం వెయిట్ చేసీ చేసీ, ఏం అవస్త పడ్తుందో ఏమో!' శ్రీనివాస్ ఆలోచిస్తున్నాడు.

కళ్ళనిండా - మనసునిండా - మేరీని - నింపుకుని - అన్యమనస్కంగా అరుణని తనవేపు తిప్పుకుని ఆమె గుండెలపై తల ఆన్చాడు: 'సరిగ్గా ఇదే ప్లేస్‌లో అరుణ బదులు మేరీ అయితే ఎంతబావుండేదీ?' అనుకున్నాడు.

అతడి చేతులు, యాంత్రికంగా తమ పని చేసుకుంటూ పోతున్నాయి !

అప్పటికే మేరీ తలపులతో ఉత్తేజితుడై కోరిక తీరిన శ్రీనివాస్ కంటికి - అతణ్ణి లతల్లే పెనవేసుకుని తన హృదయానికి గట్టిగా హత్తుకుంటోన్న అరుణ కన్పించలేదు.

అప్పుడప్పుడే తీయటి క్షణాల్లో అడుగెట్టబోతోన్న అరుణనీ, ఆమె అనుభూతులనీ - చిందర వందర చేసి ఆమెని పక్కకు తోసి - లేచి బాల్కనీ లోకి వెళ్లి - తాపీగా సిగరెట్ ముట్టించాడు.

ఆ మర్నాడు ఉదయం టాక్సీ తీసుకుని - బెంగుళూరులో చూడవలసినవన్నీ చూసేశారు.

'బెంగుళూరు నిజంగా ఎంత ప్లాన్డ్ సిటీ ! ఇళ్ళన్నీ ఒకదానికొకటి ఎడంగా - ఒక ఇంటికీ మరో ఇంటికీ మధ్య గాలీ వెలుతురూ ధారాళంగా రావడానికి వీలుగా - ఖాళీ స్థలం! ప్రతి ఇంటి ముందూ పచ్చటి చెట్లూ ! ఏ వీధి చూసినా అన్నీ ఒకే రకంగా నీట్‌గా, పొందిగ్గా ! రియల్లీ ఇట్స్ మార్వలస్ సిటీ !' అరుణ ఆలోచిస్తోంది.

ఆ మర్నాడు టాక్సీ తీసుకొని మైసూరు బయల్దేరారు. మైసూరు మహారాజా ప్యాలస్, బృందావన్ గార్డెన్స్, చూడవలసిన ప్రదేశాలన్నీ చూసి - ఆ రాత్రి మైసూరు లో రెస్ట్ తీసుకున్నారు.

రూమ్‌నెంబర్ నైన్‌లో...

ఆరోజంతా తిరగడంవల్లేమో మాధవి అలసిపోయింది. రూమ్‌లోకి వెళ్తూనే బెడ్ మీద వాలిపోయింది.

'నిన్నటికీ ఇప్పటికీ ఒక్కరోజుకే ఎంత తేడా? నిన్నంత తాజాగా - ఫ్రెష్‌గా - అప్పుడే అరవిరిసిన పువ్వులా వున్న మాధవి ఈ ఒక్క రోజుకే - అదీ... ఇంత చిన్న ఎండదెబ్బకే- ఎలా వాడిపోయింది ? నిజంగా ఈ ఆడవాళ్లు ఎంత సుకుమారులు!' అనుకుంటూ: "మధూ" అని పిలిచాడు రవి.

"ఊఁ"

"ఇటు తిరుగూ"

"ప్లీజ్... ఈరోజు నన్నొదిలి పెట్టండి ! నిద్రొస్తోంది" అంటూనే అటుతిరిగి పడు కుంది.

మంచానికి అడ్డంగా పడుకుని, ఆమె పాదాలను తన గుండెలపై పెట్టుకుని ఆ పాదాలను తన చేత్తో నిమురుతూ "తనువా....హరి చందనమే.... పలుకా... ఊహుఁ.... అది మకరందమే ! కుసుమాలు తాకగనే.... నలిగేను కాదా నీమేను!" పాట పూర్తిచేసి డిమ్‌లైట్‌లో తళతళా మెరిసిపోతోన్న ఆపాదాలపై ముద్దెట్టుకు న్నాడు.

మాధవి అలసట ఎటుపోయిందో.... నవ్వుతూ కళ్ళువిప్పి "దొంగా... ఇదిగో... ఇలాంటి పాటల్తోనే.... నా మతి పోగొట్టి, నన్ను నీ వశం చేసుకున్నావ్!" అంటూ చేతులు సాచి అతన్ని తన గుండెలకు హత్తుకుంది.

రూమ్‌నెంబర్ టెన్‌లో....

"అబ్బ టాక్సీలో వెళ్ళినట్టేగానీ.... మహారాజా ప్యాలస్.... బృందావన్ గార్డెన్స్ అవీ - తిరిగేసరికి కాళ్ళు పీకుతున్నాయ్! అరుణా.... ఎంతసేపూ బాత్రూమ్‌లో ? ఇలా వచ్చి నా కాళ్ళుపట్టూ!" శ్రీనివాస్ పిలిచాడు.

బాత్రూం నుండి తెల్లచీరలో మల్లెపువ్వులా బయటికి వచ్చిన అరుణ- మంచంమీద కూర్చుని, మట్టికొట్టుకుపోయిన అతడి కాళ్ళను తన ఒళ్ళోకి తీసుకుంది !

పావు గంట గడిచింది. అతడిలో సన్నటి గుర్రు మొదలైంది.

"శ్రీనూ.... అప్పుడే నిద్ర పోతున్నావా?" అతడి గుండెలమీద తలపెట్టి అడిగింది అరుణ.

"అబ్బ! పడుకో అరుణా!" నిద్రలోనే విసుక్కున్నాడు. తన ఒళ్ళోంచి అతడి కాళ్ళను తీసి పక్కన పెట్టి అటువైపు తిరిగి అశాంతిగా కళ్ళుమూసుకుంది.

శ్రీనివాస్ ఎప్పుడో తెల్లవారు ఝామున హడావిడిగా ఎవరో తరుముకొస్తున్నట్లు అరుణని లేపి తనమీదకు లాక్కున్నాడు!

అప్పుడప్పుడే నిద్ర పట్టిందేమో... ఆమె ఉలిక్కిపడి కళ్ళు విప్పింది.

కొండంత కోరికతో శ్రీనివాస్! అరుణ నిర్లిప్తంగా కళ్ళుమూసుకుంది.

శ్రీనివాస్‌కి కోపం వచ్చింది.

"ఏయ్, నిన్నే! ఇటు జరుగూ"

"నాకిప్పుడు ఓపికలేదు"

"రాత్రంతా రెస్ట్ తీసుకున్నావ్‌గా - ఓపిక లేకపోవడమేమిటీ ?" అంటూ ఆమెని తన వైపు బలవంతంగా తిప్పుకున్నాడు.

తనక్కావలసింది - పక్కలోకి - ఎప్పుడు రమ్మంటే అప్పుడు వచ్చే భార్య!

కానీ.... ఈ అరుణ అలా కాదే! ఈవిడకు కొన్ని అభిప్రాయాలూ... అభిరుచులూ... మూడ్‌లూ ! ఈవిడకు మూడ్ తెప్పించేసరికి.... తన మూడ్ కాస్తా పోతుందే !

శ్రీనివాస్ కొన్ని నిమిషాలు - గత స్మృతుల్లోకి జారిపోయాడు.

ఫస్ట్‌నైట్:

ఆమె బాధతో విలవిల్లాడిపోతూంటే... 'ఫర్వాలేదు అనాఘ్రాత పుష్పం' అనుకుని సంతోషించాడు.

సెకండ్‌నైట్:

ఏ బాధాలేక ఆమె సహకరించింది. ఆ రాత్రి ఆమెతో అనుభవం తనకెంతో ఆనందాన్ని కలిగించింది. అదే విషయాన్ని ఆమెతో చెప్తే ఆమె ఏమీ మాట్లాడలేదు.

ఆమె ముఖంలో ఏదో తెలీని అసంతృప్తి కొట్టొచ్చినట్టు కన్పిస్తోంది.

"ఏం.... నీకు నచ్చలేదా ?"

"ఉహుఁ"

"ఎందుకనీ?" తను రెట్టించాడు

"సరిగ్గా ఆ క్షణాలలో నా అనుభూతిని రసాభాస చేశారు...." ఆమె ప్లెయిన్‌గా చెప్పింది.

తన అహం దెబ్బతింది. తన అందం చూసి వెర్రిగా వెంటపడ్డ ఆడవాళ్ళను ఎంతో మందిని తను అనుభవించాడు. వాళ్ళలో ప్రతీ ఒక్కరూ తన పొందులభించడమే భాగ్యంగా మురిసిపోయారు! అలాంటిది అరుణ కళ్ళల్లో.... ఆ అసంతృప్తి ఏమిటీ ?

అయినా... తనను... ఎన్నో రకాలుగా కవ్వించీ.... కదిలించే ఆడవాళ్ళెంతో మంది వున్నప్పుడు - పనిగట్టుకొని ఈవిడకు తను ఇన్స్పిరేషన్ ఎందుకు కల్గించాలి ?

అదో టైమ్‌వేస్ట్ - తనకంత ఓపిక కూడా లేదు ! అంత అవసరమైతే ఆవిడే చొరవ తీసుకుంటుంది ! తనక్కావలసింది కూడా అదే! తను శ్రమ పడక్కర్లేకుండానే తన కోరిక తీరుతుంది.

థర్డ్‌నైట్:

తను వూహించినట్టుగానే అరుణ చొరవతీసుకొని తనని మురిపించిందీ ! ఒకానొక క్షణంలో ఆ ఆనందం పట్ట లేక తను అనుకున్నాడు 'అబ్బ అరుణా ! స్వర్గమంతా ఇక్కడే నీ పొందులోనే వుందీ!'... అని !

ఆ క్షణం గడిచాక తను, కావాలనే "ఛీ- ఏమ్మనిషివో ? సెక్సంటే ఎందుకలా గిజగిజ లాడిపోతావ్ ? నిన్ను సైక్రియాట్రిస్ట్‌కి చూపించాలి" అన్నాడు కసిగా.

అరుణ ముఖం చిన్నబోయింది.

'అవునూ - ఆమెని రోజూ ఇలాగే అనాలి! అరుణ అదే నిజం కాబోలనుకుని నోర్మూసుకుంటుంది! తన తిరుగుళ్ళకి అడ్డు చెప్పే సాహసం కూడా చేయదు! అంతే!' అతడికా ఆలోచన వచ్చిందే తడవుగా ఆరోజు నుండి ఆచరణలో పెట్టేశాడు.

"శ్రీనూ... ఈ ఒక్కరోజుకి నన్ను వదిలెయ్"!

శ్రీనివాస్ ఆలోచనల్లోంచి తేరుకున్నాడు ! అరుణ బేలగా చూస్తోంది ! ఆమె కళ్ళలో అలసట, నిద్రలేమి !

అదేమిటో ఆమెకి నిస్సత్తువున్నప్పుడు - తనకు కోరిక మరీ విజృంభిస్తుంది ! ఆమెకోసం తను - తన కోరికను చంపుకోలేడు కదా !

ఆమె శరీరంతో తను బొమ్మలా ఆడుకున్నాడు.

మర్నాడు - వాళ్ళంతా మైసూరు నుండి టాక్సీ తీసుకుని ఊటీ బయల్దేరారు. మైసూరు నుండి మరో ఆరుగంటల ప్రయాణం. టాక్సీ వెనుక సీట్లో రవీ, మాధవీ కూర్చున్నారు.

శ్రీనివాస్ ముందు సీట్లో డ్రైవర్ పక్కన కూర్చుంటూ 'ఇక్కడి నుండి ఊటీ మరో ఆరు గంటలంటే.... బాప్‌రే, టాక్సీలో కాళ్ళు పట్టేస్తాయి. అసలే నిన్నంతా అలసి పోయాను. నాకీరోజు రిలాక్సేషన్ కావాలి!" అంటూ రిలాక్స్‌డ్‌గా.... కారు కిటికీ దగ్గర సర్దుకున్నాడు.

అరుణకి ఎక్కడ కూర్చోవాలో తెలీక సంకోచంగా బయటే నించుండిపోయింది.

శ్రీనివాస్ ప్రవర్తనకి మాధవికి కోపం వచ్చింది. ఆమె ఏదో అందామనుకునేలోగా " వదినా ! మీరిక్కడ వెనుక సీట్లో మాధవి పక్కన కూర్చోండి" అని పిలిచాడు రవి.

అభిమానం - సిగ్గూ.... సంకోచం.... దుఃఖం... కలగాపులగమై.... అరుణముఖం

జేవురించుకుపోయింది.

మాట్లాడకుండా వెళ్ళి వెనుకసీట్లో కూర్చుంది. టాక్సీ కదిలింది.

తన ఉనికి వాళ్ళకి ఇబ్బందని తెలిసీ - కొత్త దంపతుల పక్కన కూర్చోవలసి రావడం అరుణకి డెలికేట్‌గా అన్పించింది.

అరుణకి ఎన్నాళ్ళనుండో ఊటీ అంద చందాలు చూడాలనివున్నా - తను మెల కువగా వుందని తెలిస్తే - రవీ వాళ్ళు ఎక్కడ ముళ్ళ మీదున్నట్టు ఫీలవుతారో అనే సంకోచంతో దారి పొడవునా నిద్ర నటించింది.

ఊటీ సమీపిస్తున్నప్పుడు... విపరీతమైన చలి మొదలయింది. ఊటీ ఘాట్స్ ఎక్కే కొద్దీ... చలి ఉధృతం ఇంకా అధికమైంది. ఆ చలికి తట్టుకోలేక బాస్కెట్‌లో పెట్టిన షాల్‌ని తీసుకోవడానికి.... కళ్ళు... మూసుకునే, కాళ్లతో తన కాళ్ళదగ్గర తడిమింది. అది ఎక్కడా తన కాళ్ళకి తగలక పోవడంతో కళ్ళు విప్పి - రెండు వైపులా చూసింది.

మాధవీ రవీ... ఇద్దరి మధ్యా అరంగుళమైనా ఎడంలేదు. ఒకరి కౌగిట్లో మరొకరు ఒదిగి గాఢనిద్రలో వున్నారు. ఇద్దరి ముఖాల్లోనూ కొండంత సంతృప్తి ! వెంటనే దృష్టి మరల్చుకుని శ్రీనివాస్‌ని చూసింది. టాక్సీ శబ్దంలో కూడా పెద్దగా... శ్రీనివాస్ గురక విన్పిస్తూనే వుంది.

ఊటీ చేరేసరికి మధ్యాహ్నం రెండయింది. హోటల్లో భోంచేసి ఊటీలో చూడవలసిన ప్రదేశాలన్నీ చూసేశారు. సాయంత్రం మూడు గంటలకి ఊటీలో అన్నింటికన్నా ఎత్తయిన ప్రాంతానికి వెళ్ళారు.

గుండెల్లోంచి వణుకు పుట్టిస్తోంది చలి! ఎటు చూసినా... చుట్టూ దూది పింజల్లా ఎగురుతోన్న మేఘాలు! తెల్ల తెల్లనివీ! నల్ల నల్లనివీ! అరుణ తన దృష్టిని మరల్చుకోలేక పోతోంది ! దారంతా కార్లో ఇలాంటి ఇంకెన్ని అందమైన దృశ్యాల్ని చూడకుండా తను మిస్ చేసుకుందో అని బాధపడుతోంది.

"ఓహ్... ఎన్నెన్ని మేఘాలో, అరే... ఇదిగో... ఈ మబ్బు నా చేతిలోకే వచ్చేస్తోంది" మాధవి సంబరపడుతోంది... గుప్పెట్లో మేఘాల్ని పట్టుకోవడానికి విశ్వ ప్రయత్నం చేస్తూ.

"మరే... కొంగున కట్టేసుకో... నాతో పాటూ అదీ వుంటుంది!" నవ్వాడు రవి.

ఎముకలు కొరికే చలికి - పది నిముషాల కన్నా అక్కడ ఎక్కువసేపు వుండలేక పోయారు.

అక్కడినుండి ఊటికి తిరిగి వచ్చేస్తూంటే: "బాప్‌రే ! ఎంత ఎత్తయిన ప్రదేశంలో వున్నాం మనం! ఇప్పుడీ కారు దొర్లితే ఇంకేమయినా వుందీ?" కర్వ్స్ వచ్చినప్పుడల్లా శ్రీనివాస్ గుండెలు దడదడలాడి పోతున్నాయి.

చుట్టూ లోయలు! ప్రమాదంతో కూడిన హేర్ పిన్ బెండ్స్! యూకలిప్టస్ చెట్లు! కొండ వాలుల్లో టీ తోటలు! అక్కడక్కడా రెండు కొండల మధ్యా చిక్కుకుపోయి

బయటపడలేక పోతున్న మేఘాలు !

'తనూ శ్రీనివాస్ చెట్టాపట్టా లేసుకుని ఈ కొండల్లో - కోనల్లో - ఈ యూకలిప్టస్ చెట్ల కింద - లేడి పిల్లల్లా పరిగెత్తీ.... పరిగెత్తీ.... అలసిసొలసి, ఎక్కడో ఓచోట అతడి బలిష్టమైన ఎదలో... గువ్వల్లే తను ఇమిడి'... అరుణ అందమైన వూహల్ని అల్లుకుంటోంది.

ఆ రాత్రి పడుకోబోతూ యధాలాపంగా అడిగాడు రవి. "ఏరా అన్నయ్యా ఎలా వుంది ట్రిప్?"

"ప్చ ! రామేశ్వరం వెళ్లినా శనీశ్వరం తప్పదన్నట్టు ఊటీకి వచ్చినా, ఆమెలో ఏ మార్పులేదు ! ఉత్త జడపదార్థం!" అంటూ తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు శ్రీనివాస్.

❋ ❋ ❋ ❋ ❋

"నా ఉత్తరంచూసి నీకేమనిపించింది. మధూ!" మాధవి ముఖాన్ని తన చేతుల్లోకి తీసుకుంటూ అడిగాడు రవి.

మాధవి నవ్వింది.

"ప్లీజ్ చెప్పవా?"

"నా మనసు తెలుసుకోకుండా ఏమిటీ ధైర్యం - అని మొదట కోపంవచ్చింది! తర్వాత..."

"ఊఁ తర్వాత?"

"నా నీకు... అని రాసిన నీ అక్షరాలపై నేను మళ్ళీ మళ్ళీ దిద్దాను! ఎందుకో చెప్పుకో చూద్దాం?" అతడి గుండెలమీద చేత్తో అతడి పేరు రాస్తూ అడిగింది.

"ఎందుకబ్బా?"

"మొద్దూ - ఏయే డైరెక్షన్స్‌లో నీ చెయ్యి తిరుగుతూ ఆ రాత రాసిందో అవే డైరెక్షన్స్ లో నాచెయ్యి కదిలి నిన్ను ముట్టుకున్న అనుభూతికి లోనవుతాననీ...."

రవిలో ఏవో తెలీని.... భావావేశం ఉవ్వెత్తున కడలి తరంగంలా పైకి లేచింది!

అతడి పెదాలు ఆమె నుదుటినీ, కనురెప్పల్నీ, బుగ్గల్నీ, పెదవుల్నీ తడుముతున్నాయి ! తడిపేస్తున్నాయి! అతడి ఊపిరి ఆమెకి వేడిగా... వాడిగా... తగుల్తూ ఆమెని ఉక్కిరిబిక్కిరి చేసేస్తోంది.

అతడి ఉధృతానికి ఆమె చిగురుటాకులా కంపిస్తోంది.

"అబ్బ... రవీ... ప్లీజ్"

అతడు రెండు చేతుల్తో ఆమె ముఖాన్ని తనవైపుకు తిప్పుకుని ఆమె చెవుల్ని గాఢంగా చుంబించాడు.

"మధూ ! మధూ మై డార్లింగ్!" ఆమె చెవుల్లో కువకువ లాడాడు ! ఎగిసెగిసి పడుతోన్న ఆమె గుండెలపై తల ఆన్చి - ఆమె నడుంపై చెయ్యేసి కొనగోటితో ఆమె వీపు నిమిరాడు.

"ఎంత గాయకుడివైతే మాత్రం... నువ్విలా నా శరీరంమీద ప్రతీచోటా సరిగమలు పలికిస్తూ ఉంటే - ఎలా రవీ ?" మాధవి గొంతులో తన్మయత్వం తొంగి చూస్తోంది.

❋ ❋ ❋ ❋ ❋

ఎదురుగా గోడమీద - ఏదో అందమైన చిత్రపటం ! దగ్గరిగా వెళ్ళి చూసింది అరుణ. గాలిబ్ గీతాలకి దాశరథి చేసిన అనువాదం-

'ఏల కాళ్ళు నొచ్చె బాలామణికి- రాత్రి ఎవని స్వప్నసీమకేగివచ్చె ?' ఓహ్! ఎంత కమనీయ భావన !

'చిత్రకారుడెవరోగానీ - అద్భుతమైన భావానికి అందమైన చిత్రాన్ని గీసాడు. ఉర్దూ భావుకత - తెలుగుమాటల్లో - కర్ణాటక హోటల్లో - వారెవా ! హోటల్ యజమాని ఎవరోగానీ - అతడి టేస్ట్‌కి హ్యాట్సాఫ్!' అనుకుంది.

అరుణలో ఏదో భావావేశం ముప్పిరిగొని దృష్టి మరల్చుకుంది.

శ్రీనివాస్ నిద్రపోతున్నాడు !

'నిద్రలోకూడా ఎంతందంగా ఉన్నాడో.... ముఖ్యంగా అతడి పెదవులు'.... చూస్తోన్న కొద్దీ అవి ఆమెని మరీ మరీ కవ్వించాయి. పెదవుల నిండా ముద్దుల వర్షం కురిపించింది. శ్రీనివాస్‌కి మెలకువ వచ్చింది.

"ఇంకా నిద్రపోలేదా అరుణా!" అంటూ ఆమెని తనపైపు లాక్కుని...

"రేపు పొద్దున్నే కదా మన ప్రయాణం ! చెప్పడం మరిచాను! మొన్న మా ఆఫీసర్ వాళ్లావిడకు - నీ సెలెక్షన్‌తో ఏదైనా చీరకొని తీసుకుని రమ్మని చెప్పాడు! ఊటీ నుండి తీసుకొచ్చామంటే గొప్పగా ఉంటుందికదా - రేపు గుర్తు చెయ్యి" అంటూ ఏదో డ్యూటీలాగా - తన కార్యక్రమం ప్రారంభించాడు.

అరుణలో అసంతృప్తి మేఘాలు కమ్ముకున్నాయి!

అప్పటికీ - అతడి తలను తన గుండెల్లో దాచుకుంది.

శ్రీనివాస్ ఇంకా అదే మూడ్‌లో వున్నాడు: "మన ప్రయాణంలో ఇప్పటికి నాల్గు వేలు ఖర్చయ్యాయి. ఇంటికి వెళ్ళేసరికి.. ఎంత లేదన్నా - ఇంకో రెండు వేలైనా వదిలేట్టున్నాయి."

అరుణ...లోలోపల... కుతకుతా ఉడికిపోతోంది.

అప్పటికీ - అతడి గిరజాల జుట్టుతో ఆటాడుకుంటోంది.

శ్రీనివాస్ ధోరణి మారలేదు.

"మనం మూడు రోజులైందా వచ్చి ? చిన్నీ ఎలా ఉందో ఏమో ?"

అరుణ.... తలపై కడివెడు చన్నీళ్లు కుమ్మరించినట్టు తుళ్ళిపడింది.

దిగ్గున లేచి మంచంమీద కూర్చుంది.

"ఏమైంది అరుణా ? ఉన్నట్టుండి అలా లేచావ్ ?"

"ఏమీలేదు... తలనొప్పి !"

"ఎప్పుడూ ఏదో ఒకటి...! నీకది ఎప్పుడూ ఉండేదేగా ? నువ్వు నాతో సహకరించింది ఎప్పుడనీ ? - ఇలారా !"

అరుణ ముఖంలోంచి.... చెంపల్లోంచి ఆవిర్లు పెల్లుబికాయి !

"షటప్" అంటూ దిండు తీసుకొని - ఆ రూమ్ తలుపులు తెరుచుకుని - బయట నుండి గొళ్ళెం పెట్టుకుని - బాల్కనీలో పడుకుంది.

'ఎటుచూసినా నువ్వే... విన్పించే నీ నవ్వే! మోహాలతో నన్ను మంత్రించకూ- కన్నుల్లో మిసమిసలు కనిపించనీ...!' పక్క గదిలోంచి గాలిలో.... తెరలు తెరలుగా రవి గొంతు మధురంగా విన్పిస్తోంది !

సుళ్ళు తిరుగుతోన్న కన్నీళ్ళను రెప్పల కింద అదిమిపట్టింది అరుణ.

మయూరి సచిత్ర వార పత్రిక, తేదీ: 25-10-1985

అంకితం

శ్రీమతి ఆర్. విజయ, B.A.

కాజీపేట్.

ఆమె ఉనికి ఉత్సాహాన్ని ఉరకలెత్తించి - మనసుని ఉత్తేజపూరితం, ఉల్లాసభరితం చేస్తుంది.

ఎదుటి వారిలో ఎగ్జాస్టయిన ఎనర్జీని... తన చల్లని చతురోక్తులతో 'రీచార్జ్' చేసి... వెన్నెల పంచే - నిండుజాబిలి ఆమె!

ఆమె మాటల్లో హాస్యప్రియత్వం, పాటల్లో తీయదనం, రచనలో పటుత్వం - చిత్రాల్లో సహజత్వం - న్యూస్ రీడింగ్ లో మాంచి మాడ్యులేషన్, నాట్యంలో... చక్కటి భావ ప్రకటన... వెరసి... ఒకచోట రాసిగా పోస్తే - భాసిల్లే **ఆర్. విజయ** కి...

ప్రేమతో....

1-11-2005